

HARLEQUIN®

HISTORICKÁ
ROMANCE

A woman with her hair styled in a high bun, wearing a white historical dress with lace and a high collar, holding a bouquet of pink and white flowers. She is standing in a field of green plants under a sunset sky with golden clouds.

LOUISE
ALLENOVÁ

Divoké víno

LOUISE ALLENOVÁ

DIVOKÉ VÍNO

PŘEKLAD

BLAŽENA VESELÁ

Milá čtenářko,

tak jsme se po krušném jaru konečně dočkali pořádného léta a můžeme si odechnout někde na chalupě nebo u českého rybníka. Rád bych Vám tyto chvíle zpřijemnil četbou svých romantických knížek plných lásky.

Louise Allenová napsala zajímavý příběh, který se zčásti odehrává v Portugalsku, kde bojovali angličtí vojáci proti Napoleonovi a kde po skončení války žije nezávislá Gabrielle, toužící udržet za každou cenu tradici své vinařské rodiny. Autorka ho nazvala Divoké víno.

Další část minisérie Zachráněná čest, kterou pro Vás píše Sarah Malloryová, se jmenuje Kráska v nesnázích a jeho hrdinkou je rovněž nezávislá mladá dívka, bránící se ze všech sil manželství.

Přeju Vám, abyste si léto i četbu skutečně užila.

S láskou

Váš Harlequin

Louise Allenová

DIVOKÉ VÍNO

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
A Lady in Need of an Heir

První vydání:
Harlequin Books, 2018

Překlad:
Blažena Veselá

Odpovědný redaktor:
Růžena Skálová

© 2018 by Melanie Hilton
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2020
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościńska 1B lokal 24-25

ISBN 978-83-276-5048-1 (EPUB)
ISBN 978-83-276-5049-8 (MOBI)
ISBN 978-83-276-5050-4 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Říjen 1815 – údolí řeky Douro, Portugalsko

Krajina byla přesně taková, jak si ji pamatoval, a přece si připadal jako ve snu. Zrádná řeka se tu rozlévala do šířky a tvářila se jako neviňátko, ačkoli jen kousek dál proti proudu číhaly smrtonosné skalnaté úžiny.

Modrou oblohou pluly běloučné mráčky, na obou březích se zvedaly rafinované a po staletí udržované terasy vinogradů. Bylo po sklizni, úroda hroznů pod střechou, listí začínalo pomalu zlátnout a přecházet do rudých podzimních odstínů.

Nikde však nebylo slyšet výstřely z pušek ani kanonádu, proud řeky neunášel těla obětí bojů. Z keřů na břehu se nesl jasný a čistý ptačí zpěv a ještě nedávno žhavé léto ztrácelo na síle.

Klid však působil znepokojivě a nebezpečně. V takových chvílích zpravidla přicházival nepřátelský útok, když se člověk nechal ukolébat zdáním míru, rozptýlit krásou okolí. Gray se v duchu napomenul. Vždyť žádní nepřátelé nikde nečíhají. On už není plukovník Nathaniel Graystone a v zemi vládne mír.

Portugalsko bylo dobré čtyři roky svobodné, nikde

nečekali záškodníci, za skalami se neskrývali střelci a vojáci na koních se nehнали do krvavých bitev. Gray byl teď hrabětem z Leybourneu a uniformu pověsil na hřebík. Do Portugalska se vracel v jisté ne zcela příjemné záležitosti, která vyplynula z povinností vůči rodině, souvisejících s nově nabytým titulem.

K vinařství Quinta do Falcão dorazil na nákladní lodi, což teď vlastně bylo pod jeho důstojnost. S ohledem na své postavení se správně měl těch bezmála dvě stě kilometrů z Porta hrkat přes kopce ve staromódním kočáře. Jenomže cesta po řece byla rychlejší a snazší a Gray se se svým titulem ještě nesžil natolik, aby se choval, jak se na urozeného pána sluší. Tedy aspoň podle představ jeho kmotry lady Orfordové.

Právě tato dáma a také Grayův smysl pro povinnost mohly za to, v jaké se nyní ocitl situaci. Po kotníky ve vodě prosakující do lodi stál před úkolem, který podle jeho názoru vyžadoval buď schopnosti diplomata, nebo dovednosti únosce. A Gray diplomatem ani únoscem nebyl. Daný stav věcí mu rozhodně nepřidával na náladě a nesvědčil ani jeho novým botám.

Muž u kormidla cosi zahalekal v portugalské a ukázal hlavou ke břehu. Od řeky se tu táhla široká planina porostlá stromy, nad nimiž bylo vidět červenými taškami pokrytý hřeben střechy a nabílené zdi nízké haciendy. Když se loď prodrala proti proudu blíž ke břehu, uviděl Gray zahrady a přístavní molo.

„To je Quinta do Falcão?“ zavolal portugalsky a kormidelník přitakal.

Dům, samotné srdce vinařské usedlosti, se vzápětí objevil v celé své kráse. Gray jím byl dočista okouzlený a nálada se mu o něco zlepšila. Stavba

byla elegantní, krásně udržovaná, přímo z ní sálal blahobyt. Bylo to příjemné překvapení, žádná barabizna na pokraji úpadku, jakou si představoval na základě poplašných předpovědí své nerudné kmotry. Zatímco se lodník snažil najít vhodné místo k zakotvení, zahlédl Gray opodál skupinu kamenů, připomínajících náhrobky, a mezi nimi mladou ženu. Nejprve klečela v trávě na kolenou, pak ale vstala, až její sukně červeně zaplály proti zelenému pozadí. Bylo to jako výjev z nějakého líbivého uměleckého dílka.

Vtom už ale loď přirazila k dřevěnému doku, jeden z lodníků vyskočil na břeh, loď uvázal a pokynul Grayovi, aby mu hodil svá zavazadla. Na prkna doku dopadly tři objemné cestovní brašny, za nimi se přes bok lodi přehoupl i Gray, a než se vzpamatoval, lodníci už postrkovali plavidlo zpátky do proudu.

Gray jim zamával a oni zamávali zpět, ve tvářích široký úsměv.

To se vám to směje, pomyslel si Gray, *když jste dostali tak dobře zapláceno*. O peníze tady ale nešlo. Důležitá byla rychlost.

„Co jste zač?“ ozval se náhle portugalsky přísný ženský hlas.

Žena ze hřbitova došla mezitím až k vodě a chtěla znát totožnost nečekaného vetřelce. Byl na ni hezký pohled: rubínově rudá sukně, na nohou černé kotníčkové botky z měkké kůže a pod vypasovanou černou vestou volná bílá halenka. Ruce měla v bok a výraz její tváře působil stejně málo přívětivě jako její slova.

„Dobré ráno,“ pozdravil Gray zdvořilým tónem anglicky, když se obtěžkaný zavazadly napřímil v zádech. Ženinu otázku ignoroval a pozorně se na ni

zadíval, až se zlostně zapýřila a přimhouřila velké hnědé oči.

„Tohle je soukromé přístaviště vinařství Quinta do Falcão,“ informovala ho mladá dáma. Hladce přešla do angličtiny bez cizího přízvuku. Gray si uvědomil, že před ním stojí paní celého vinařství. Zprvu si to neuvědomil, nečekal, že dáma, kterou hledá, bude oblečená v typickém místním oděvu a také její tmavé vlasy ho překvapily.

„Výborně,“ odpověděl Gray bodře, „v tom případě jsem přesně tam, kam jsem měl namířeno. Bylo by nepřijemné, kdyby mě vyklopili o deset kilometrů dál.“ Posunul si na rameni řemen kabely, aby se mu lépe nesla. „Vy jste slečna Frostová, je to tak?“

Žena místo přitakání jen podezíravě přimhouřila oči. „Ještě jste se mi nepředstavil,“ namítla.

„Jmenuji se Leybourne,“ snažil se Gray rychle napravit své opomenutí. „Myslel jsem, že mě očekáváte. Vaše vzácná tetička Henrietta, tedy lady Orfordová, vám už více než před měsícem posílala dopis, v němž vás informovala o mém příjezdu.“

Z hřebenů ve vysoko vyčesaném účesu se jí uvolnila tmavě hnědá kadeř a sklouzla jí po tváři. Slečna Frostová si ji bezděčně shrnula za ucho, aniž od Graye odvrátila nevlídný pohled. „V tom případě skončil hned v ohni, stejně jako většina korespondence, jejímž prostřednictvím se mi tetička pokouší řídit život. Zásadně ji nečtu. Vy jste kmotřencem lady Orfordové, pokud si dobře vzpomínám, takže jistě víte, jaká je.“

„Ano.“ Gray měl co dělat, aby se s hostitelkou nepodělil o své názory na starou dámu, musel se ovládat, aby nedal najevo, co si o své ctihodné kmotře

myslí. Bylo to stejné, jako když dříve bez mrknutí oka naslouchal přihlouplým rozkazům nadřízených důstojníků. Navíc lady Henrietta si většinou nebrala servítky a nedostávalo se jí taktu, avšak ohledně budoucnosti své neteře měla bezesporu pravdu.

„Vy se hodláte zdržet?“ otázala se slečna Frostová chladně a významně se zahleděla za rychle se vzdalující lodí, rty semknuté do úzké linky. Gray byl nakloněn považovat to za řečnickou otázku, přece jen však v něm zahlodala pochybnost, zda mu mladá dáma nehodlá odepřít pohostinnost. Nikde na dohled nestály další domy a nejbližší vesnice ležela na míle daleko.

Záměry kmotry Orfordové byly bezpochyby bohu libé, Gray však začínal mít obavy, že najít této rázné mladé ženě vhodného manžela možná nebude tak snadné, jak si stará dáma myslí. Na slečnu Frostovou byl sice hezký pohled, jazýček však neměla omočený v medu, nýbrž v octu. „Pokud by vás to neobtěžovalo,“ odpověděl. „Obávám se, že jiné přístřeší bych nikde poblíž nenašel.“

„Můžete bydlet v Pánském domě.“ Slečna Frostová se otočila na patě a zamířila k usedlosti. Nestarala se, jestli ji Gray následuje. „Touhle roční dobou je tam prázdnost,“ utrousila ještě přes rameno. „Používáme dům pro návštěvy, když přijíždějí obchodníci, takhle krátce po sklizni tu ale žádní nejsou.“

Gray vykročil za ní s vědomím, že je spíš pobavený, než rozladěný. Výstup, jaký slečna předvedla, byl působivý a pohled na její pozadí lákavý. Navíc zjistil, že s někým, kdo instrukce od jeho kmotry svěruje bez přečtení ohni, nemůže necítit jisté souznění. Na druhou stranu tohle očividně nebyl způsob života, jaký by měla vést svobodná mladá žena z urozené rodiny.

Z domu vyšel podsaditý mužík ve volných kalhotách a s rudou šerpou kolem pasu a chvatným krokem jim zamířil v ústrety. „Señora Gabrielle?“ oslovil slečnu Frostovou starostlivě v portugalštině.

„Tenhle pán je hrabě z Leybourneu, Baltasare,“ vysvětlila mu. „Dneska přespí v Pánském domě a po večeři se mnou. Pošli tam prosím někoho z chlapů, aby se ujistil, že pan hrabě má zatím všechno, co potřebuje. Ráno bude třeba připravit vůz, aby ho odvezl zpátky do Porta.“

„Vřelé díky,“ poděkoval Gray, dohonil ji a složil svá zavazadla na schody před vchodem. „Obávám se však, že naše záležitost si vyžádá poněkud delší čas než jeden večer, slečno Frostová.“

„*Naše* záležitost?“ povytáhla obočí. Gray pocítil nefalšovaný obdiv nad jeho elegantní křivkou, stejně tak jako nad délkou jejích řas, když mu zpříma pohlédla do očí. Slečna Frostová sice oplývala kouzlem podrážděného sršně, ale rozčilení dodávalo její lehce olivové pleti růžový nádech. Bylo očividné, že Frostové v minulosti uzavírali sňatky s místní šlechtou. Okouzlení se však rozplynulo, když si Gray připomněl, že má za úkol vytrhnout ji z tohoto prostředí a celou cestu do Anglie pak snášet sršní žihadla.

„Ujišťuji vás, že jsem se do Portugalska nevrátil z vlastní vůle, slečno Frostová,“ pravil nadále vlídným hlasem, což ji podle všeho ještě víc popudilo.

„Chcete říct, že jste se harcoval tak daleko jenom jako poslíček mé drahé tety? Netušila jsem, že jsou hrabata tak poddajná. Myslím, že mi nezabere moc času odmítnout všechno, co po mně tetička chce, ať už je to cokoli, ale buďte tu jako doma, prosím, lorde Leybourne,“ ukázala kolem sebe rukou. „A zůstaňte

třeba týden, pokud je třeba tolik času, aby teta pochopila, že s ní nechci mít vůbec nic společného.“

Gaby se dívala, jak hrabě následuje Baltasara po cestičce vinoucí se k domku, v němž ubytovávali nákupčí vína, dopravce a urozené pány, kteří přijeli na prohlídku vinařství. Pokud si jako neprovdaná urozená dáma chtěla zachovat dobrou pověst, bylo lepší držet si od pánských návštěv řádný odstup, třebaže Gabriellu Frostovou z Quinty do Falcão považovali v okolí téměř za čestného muže, alespoň tedy v rámci obchodních jednání.

Zdálo se, že na nově příchozího by si měla dávat obzvlášť velký pozor. Pokud si Gaby dobře vzpomínala, dosud se s tetiným kmotřencem neseťkala. Nejspíš to bylo tím, že Anglii navštívila naposledy ve svých sedmnácti letech. Mohla za to válka. Podrážděně se otočila, když si uvědomila, že hosta sledovala, dokud jí nezmizel z očí. Působil natolik sebevědomě, že nebylo třeba poskytovat mu další důkaz, že jeho vysoká postava snadno dokáže upoutat pozornost ženy. Gaby si vzpomněla, že býval důstojníkem. Jeho zmínka o *návratu* do Portugalska určitě znamenala, že tady bojoval. Pořád se nesl jako voják – vzprímený, ve střehu, pružný. Byl nebezpečný z různých příčin. Gaby věděla, že se musí mít na pozoru.

Když otvírala kuchyňské dveře, říkala si, že hrabě nejspíš dávno ví, jak se na něj ženy dívají. A také jim pohledy umí jaksepatří oplácet: neuniklo jí, jak si ji u řeky dlouze měřil.

Maria – kuchařka a Baltasarova žena – vzhledla od těsta, z něhož na kuchyňském stole vytvářela složitě pletené pečivo. „Máme hosta, Mario,“ sdělila jí

Gaby. „Anglického hraběte, který má vazby na moji rodinu. Baltasar ho zavedl do Pánského domu. Pošli mu tam občerstvení, prosím. Bude se mnou večerět.“

„Jistě, *señora*.“ Maria ještě rychle potřela pletánky našlehaným vajíčkem. Vypadala potěšeně. Ráda se pochlubila svým kuchařským uměním a Gabrielle, třebaže ho dokázala ocenit, neměla bezedný žaludek. Její společnice Jane Moseleyová byla v jídle vybíravá, a třebaže v Portugalsku strávila už bezmála deset let, stále ještě se jí stýskalo po jednoduché anglické kuchyni.

V přípravě se hlasitě bavili Alfonso s Danilem. Podle šplouchání a řinčení, které jejich hovor provázelo, Gaby usoudila, že dostali za úkol přinést hraběti teplou vodu na koupání.

Všechno bylo zařízené, jak se dalo očekávat. Domácnost běžela jako po másle, jen výjimečně přišla nějaká změna nebo se objevila potíže, která na chvíli odvedla Gabriellinu pozornost od pěstování hroznů a výroby a prodeje portského vína. Bylo to zásluhou příčinlivého personálu i klidné, ale výkonné slečny Moseleyové.

Gaby tak měla volné ruce a mohla se plně věnovat vedení vinařství a výrobě kvalitního vína. A přesně to také měla právě teď dělat – procházet a kontrolovat účetní knihy, když na to konečně měla chvíli času mezi vyčerpávajícím obdobím sklizně a začátkem podzimních a zimních prací. Vešla do své pracovny a posadila se k psacímu stolu, od něhož však jako naschvál měla krásný výhled na Pánský dům, který ji rozptyloval.

Otevřela kalamář, omočila pero v inkoustu a pokračovala v poznámkách ohledně terasy na jižním

břehu, kterou bylo třeba vykácet a znovu osadit. Otec jí jednou vyprávěl, že v Anglii mají rčení o tom, že ořešáky a hrušně se sázejí pro dědice. S vinnou révou to tak zlé nebylo, stejně ale trvalo dlouho, než se člověk dočkal dobré úrody z nových keříků, proto nebylo radno s výsadbou otálet.

Gaby bylo jasné, jak by to okomentovala teta Henrietta: Proč myslet na budoucnost a udržovat a zušlechťovat vinařství, když je Gaby nemá komu odkázat? Gaby si tu otázku sama kladla dost často. Nakonec dospěla k závěru, že se jí určitě podaří najít někoho, komu bude moct vinařství svěřit, i když je sama poslední z rodu Frostových.

Čtyři tucty naroubovaných odnoží...

Zarazila se uprostřed věty a zamyšleně kousla do násadky. Došlo jí, že právě proto Leybourne určitě přijel. Má ji přesvědčit, aby se vrátila do Anglie, nechala vinařství vinařstvím a podřídila se tetiným plánům ohledně vdavek. Gaby jen nechápala, jak se tetě podařilo hraběte přimět, aby podstoupil tak dalekou cestu, pokud tedy jen nevyužil příležitosti utéct ze země, aby se vymanil z jejího vlivu. To by sice bylo zbabělé, ale pochopitelné. Možná si také chtěl nostalgicky zavzpomínat na válečné roky strávené na Pyrenejském poloostrově – Gaby neuniklo, jak dobře umí hrabě portugalsky, když se bavil s lodníky.

Kdepak jste byl v říjnu před pěti lety, můj pane? napadlo ji. Bránil po Wellingtonově boku Lisabon, nebo na koni pročesával okolí ve snaze odhalit postupující Francouze? Třeba se přátelil s majorem Andrewem Norwoodem. Na toho ale Gaby vůbec nechtěla myslet. Sotva si na něj vzpomněla, vybavily

se jí odporné zvuky pěstí bijících do masa a smrtící ševelení chladné ocelové čepele v soumraku.

Gaby sklonila hlavu nad knihou. Bylo třeba dodělat práci, vinařství se o sebe nepostará samo. Nesměla na Norwooda myslet, jinak hrozilo, že se jí vrátí zlé sny. Ostatně byl pryč, mrtvý, a Gaby mu nehodlala dovolit, aby ji děsil.

Hodiny v hale právě odbíjely šestou, když dokončila své poznámky a seznamy. Odložila pero, zaklapla knihu a konečně vyhlédla z okna. Samozřejmě hned uviděla nezvaného hosta, jak se prostovlasý prochází třešňovým sadem, jako by obhlížel své vlastní hospodářství. Mířil přímo k hřbitůvku.

Gaby si říkala, že možná reaguje přehnaně, stejně ale ihned seběhla po schodech a vyrazila ven předními dveřmi. Nebyl důvod, proč by si hrabě neměl prohlédnout pozemky – ostatně byly uspořádané jako příjemná zahrada a Gaby na ně byla patřičně hrdá. A bylo zcela přirozené, aby host navštívil pohřebiště a poklonil se mrtvým, jestliže to tak cítí. Ale to, co by tam mohl zjistit... Do toho mu nic nebylo. Byl jen projíždějícím poslem a brzy zase zmizí. Na tom, co si o Gaby pomyslí, vůbec nezáleželo.

Našla ho stát v nohách hrobů jejích rodičů s hlavou mírně skloněnou, zjevně v hlubokém zamyšlení. Gaby sama stávala na stejném místě skoro každý den, třídila si myšlenky, kladla si otázky, zápolila s obtížnými problémy. Samozřejmě nečekala odpověď ze záhrobí, ale když přemýšlela, jak by se k dané situaci asi postavili rodiče, často přicházela na vlastní nápady a řešení. Otec jí nikdy nedával jednoznačné rady ohledně vedení podniku, učil ji příkladem a vítal inovace. To

jediné, na čem oba rodiče trvali, bylo, že je třeba za všech okolností naslouchat hlasu svého svědomí. To bylo pravidlo, jímž se Gaby snažila v životě řídit.

„Prosinec 1807,“ řekl hrabě a vzhlédl, když Gaby došla k náhrobnímu kameni a zadívala se na něj. „Tehdy Francouzi poprvé obsadili Porto.“

„Ano. A jako by těch hrůz nebylo dost, vypukla chřipková epidemie. Myslím, že rodiče nedokázali vzdorovat nákaze také díky úzkosti a obavám z invaze.“ Teď už to Gaby dokázala vyslovit bez dojetí. Někdy jí dokonce vzpomínky na dobu, kdy zůstala osiřelá s čtrnáctiletým bratrem a vinařstvím, které bylo třeba nějak ochránit před vojáky armád, usilujících o ovládnutí země, připadaly jako sen nebo příběh, který četla v jakési knize. Nebylo dne, aby se jí po rodičích nezastesklo. Bolest časem otupěla, pocit ztráty ale zůstával stále stejně palčivý.

„A tohle je váš bratr.“ Leybourne mezitím popošel k dalšímu náhrobku, a tím jí připomněl, jak špatně si vedla, když se snažila Thomase ochránit. Sklonil se, aby lépe viděl na nápis. „Září 1810. Tou dobou už jsme měli pod kontrolou Lisabon. Na ty měsíce si vzpomínám.“ Z tónu jeho hlasu se dalo soudit, že to nejsou hezké vzpomínky.

„Thomase nezabila nemoc, ale Francouzi.“ Lépe řečeno zabila ho zrada.

„Zatraceně. To je mi líto.“ Leybourne krátce vzhlédl ke Gabrielle, pak sklopil oči zpátky ke kameni. Dlouhým prstem přešel po datech narození a úmrtí. „Neuvědomil jsem si, že byl tak mladý. Teprve sedmnáct. Co se stalo? Rabovali tu?“

„Bylo mu čerstvě sedmnáct.“

Byl dost starý na to, aby myslel na děvčata, ale tak

plachý, že netušil, jak s nimi mluvit, natož cokoli jiného. Dost starý, aby si holil chmýří na bradě, a dost mladý, aby na to byl hrdý. Dost mladý na to, aby svou starší sestru po příchodu domů bez rozpaků políbil na uvítanou, a dost starý, aby mával rukou nad jejími obavami...

„Byl u partyzánů. Ne pořád, jenom když měl major Norwood dojem, že by ho mohl... využít.“ Příhodnější slovo by ovšem bylo *zneužít*.

Leybourne znovu zpozorněl. „Andrew Norwood, důstojník od jezdeckva?“

„Od výzvědného oddílu, ano. Potěšilo ho, když našel nadšeného chlapce plného ideálů, který se skvěle vyznal v místních kopcích.“ Nezkoušeného chlapce, který by se snadno mohl nechat zabít. Gaby si až pozdě uvědomila, jak se to majoru Norwoodovi hodilo. Ještě po letech se jí při té vzpomínce zmocňovala zlost, snažila se však zachovat neutrální tón. Norwood dost dobře mohl být Leybourneovým přítelem, když tu oba sloužili. Ostatně hrabě byl možná stejný ničema jako on.

„Nemohla jste bratra zadržet?“ Leybourne vstal. „Promiňte, omlouvám se. Samozřejmě že nemohla, když byl odhodlaný bojovat s Francouzi. To byste ho musela uvázat na řetěz. Zažil jsem ještě mladší chlapce, kteří nám lhali o svém věku, jen abychom je naverbovali.“

„Kdybych si myslela, že by řetěz pomohl, uvázala bych ho, to mi věřte,“ řekla Gaby a píchlo ji u srdce, když si vybavila jejich hádky a výměny názorů.

Jsme Angličani a Portugalsko je náš domov, vmetl jí Thomas. Francouzi jsou naši nepřátelé i nepřátelé Portugalska. Je naší povinností s nimi bojovat.

„Říkala jsem mu, že naší povinností je snažit se udržet vinařství v provozu, dávat práci a přístřeší našim lidem, mít co nabídnout hospodářství, až boje skončí a začne obnova země,“ vyslovila nahlas. „Argumentovala jsem tím, že Francouzi brzy odejdou.“

Nemůžeme se tu jen krčit, odsekl tehdy bratr. Jsme potomci hrabat. Frostové jsou bojovníci.

Gaby se vzpamatovala. Rozzlobilo ji, že má zamžený zrak. Prudce zamrkala. „Byla jsem na něj hrdá a moc jsem se o něj bála. Byl to chlapec se srdcem muže a nakonec ho odporným způsobem zradili.“

„Kdo ho zradil?“ zajímal se Leybourne. „Někdo od partyzánů? Totéž se dělo u španělských jednotek. Někdo přešel na stranu Francouzů kvůli penězům, nebo proto, že hrozilo nebezpečí jejich rodinám.“ Hrabě svíral silnými prsty okraj náhrobku, jako by ho chtěl chránit.

„Ne. Ale na tom teď už nesejde. Člověk, který to měl na svědomí, je mrtvý.“ Gaby už zase dokázala mluvit pevným hlasem. Odolala pokušení pohlédnout k místu na říčním břehu, kde do vody spadli dva muži zaklesnutí do sebe v boji na život a na smrt. Byla tam teď kupa srovnaného dřeva, ačkoli nezůstaly žádné stopy, které by bylo třeba skrýt.

Nechápala, jak ji host dokázal přimět, aby mu toho tolik svěřila. Jak to, že v ní probudil takovou důvěru? Gaby se s přemáháním usmála a otočila se, aby ho odvedla ze hřbitova, kolem hrobů svých prarodičů Thomase a Elizabeth a praprarodičů Rufuse a Marii Frostových, kteří byli prvními majiteli vinařství.

„Pojďte prosím tudy, lorde Leybourne, ukážu vám růžovou zahradu.“ Růže už byly téměř odkvetlé, ale

DIVOKÉ VÍNO

mohly Gabrielle posloužit jako záminka, aby dostala hosta na území, které nad ní nemělo takovou moc.

Moc se jí to ale nepodařilo. „Říkejte mi Grayi, každý mi tak říká,“ vyzval ji a ke Gabyině zlosti nezamířil k brance, ale přesně opačným směrem, k jižnímu cípu hřbitova. „Copak je tohle?“ ukázal na prostý bílý náhrobek natočený tak, aby na něj dopadalo vycházející slunce.

„L.M.,“ přečetl. Zamračeně vzhlédl, když k němu Gaby došla, potom se vrátil k nápisu. „25. března 1811. Nezapomenu. To je datum bitvy u Campo Maior. Čí je to hrob?“

Gaby se na něho usmála, navzdory svým pocitům pobavená tím, jak se Gray mračí. Zjevně mu nesedělo, že není pánem situace a nemá dostatečný přehled. Nedokázala odolat pokušení vyvést ho z míry.

„Mého milence.“

DRUHÁ KAPITOLA

Gray se překvapeně napřímil, měl pocit, že ho snad šálí sluch. Gabrielle Frostová přece nemohla vyřknout ta slova, která právě slyšel.

„Váš *milenec*? Máte na mysli snoubence? U kterého byl regimentu?“

„Ne, slyšel jste mě správně, pane. Byl to můj milenec. Ale nečekejte, že se o něm s vámi budu bavit.“ Sklonila se, aby z náhrobku smetla spadlý list, a pak poodešla stranou, jako by si neuvědomovala, že Grayovi právě hodila granát, jehož rozbuška ještě doutnala.

Pokud měla *milence*, znamenalo to, že její pověst je v troskách. Dalo se čekat, že kmotra utrpí hysterický záchvat, protože s Gabrielle Frostovou se teď ožení nanejvýš tak mladší syn na mizině, který se k tomu nechá přimět úplatkem. Gray nechápal, jak se k něčemu takovému mohla tak bezostyšně přiznat.

Vzpamatoval se a rázným krokem za ní vyšel ze hřbitova, až za ním branka z tepaného železa s řinkotem zaklapla. Červené sukně šustily trávou před ním. Napadlo ho, že Gabrielle musí mít hodně dlouhé nohy, když tak rychle získala takový náskok. Stačilo ale přidat do kroku, a snadno ji dohonil.

„Slečno Frostová, počkejte, prosím,“ zavolal za ní. Znělo to však spíš jako rozkaz než prosba, a Gray dosáhl jen toho, že Gabrielle vzdorně vystrčila bradu a ignorovala ho. Jako by nic neřekl, šla dál, dokud neprošla loubím vysekaným v živém plotě.

„Tady je růžová zahrada,“ oznámila mu, jako by po svých pozemcích provázela obchodního partnera. „Pokud mě chcete zahrnout výčitkami, pane, aspoň tu na nás není vidět z domu.“ Gaby zamířila ke zručně tesané kamenné lavičce a posadila se. Bylo to kouzelné místo, odkud byl výhled na jezírko s vodotryskem uprostřed do kruhu uspořádaných záhonů růží, Gray ale nebyl v rozpoložení, kdy by scénérii dokázal ocenit.

Zůstal stát vedle Gabrielle, ramenem při tom však bezděčně setřásl okvětní plátky pozdního květu růže stejné tmavě červené barvy, jakou měla její sukně. Lístečky se snesly jako krví potřísněné konfety Gabrielle do vlasů a Graye až zamrazilo z vlastních ponurých představ. Myšlenky na krutou bitvu v něm zřejmě probudily vzpomínky, které už déle než čtyři roky považoval za pohřbené, a doufal, že už je nadobro vymazal z paměti.

„Víte se o vašem románku tady v okolí?“ zajímal se neodbytně. „V Portu se ke mně žádné klepy v tomto smyslu, pokud vím, nedonesly.“

„Samozřejmě se o tom neví,“ odsekla Gaby. „Považujete mě snad za ženu volných mravů, která se svými... dobrodružstvími chlubí?“

„Tak proč jste to prozradila mně, úplně cizímu člověku?“ chtěl vědět Gray.

„Protože mám podezření, že dosud jste sice pro mě byl cizí,“ řekla Gabrielle, „ale dostal jste za úkol

vylákat mě zpátky do Anglie. Teď tedy aspoň znáte velice dobrý důvod, proč bych tam jezdit neměla. Také jste anglický džentlmen a předpokládám, že o mně nebudete šířit pomluvy, ať už si o tom myslíte cokoli.“ Vzhledla k němu a s hlavou nakloněnou lehce ke straně jako zvědavá kočka čekala, co na to Gray odpoví.

„Dočista jste mě šokovala, slečno Frostová,“ vypravil ze sebe. Napadlo ho, že mladá osůbka před ním nejspíš neví, co je to stud.

„V tom případě je mi líto, že jsem ranila váš ctěný útlocit, pane.“

„Žádný můj útlocit jste neranila, slečno Frostová. Obávám se však, že v případě vaší tety by to bylo něco docela jiného.“ Gray si dokázal představit, že kmotra by na jeho místě nejspíš upadla do mdlob.

Gabrielle pokrčila rameny, což v Grayovi vyvolalo silné nutkání s ní zatřást, aby se probrala. „Ano, jistě, tetička je určitě křehká bytost. Je ale hodně daleko a její názory mě vůbec nezajímají.“

Tváří v tvář takové lhostejnosti nemělo smysl pokoušet se o nějaká kázání. Kromě toho bylo pozdě plakat nad rozlitym mlékem.

Gray se zadíval slečně Frostové do tváře. Zdálo se, že o něčem přemýšlí. „Bojoval jste u Campa Maior, pane?“ zeptala se s přimhouřenýma očima.

„Bojoval. Proč? A říkejte mi Grayi.“ Bylo lepší být s ní zadobře a Gray si nepotrpěl na oficiality.

„Proč se ptám? Mohl jste být u toho, když ho zabili,“ řekla Gabrielle chladně, málem jako by si rozmýšlela, mezi která dvě žebra by nejlépe Grayovi vrazila nůž, aby byl rychle mrtvý.

„U kterého byl regimentu?“ zeptal se.

„U pěchoty.“

„Já byl u jezdeckta a nejspíš na jiném křídle.“

„V tom případě se tedy nemáme o čem bavit, nemyslíte?“ Gabrielle odvrátila pohled od jeho tváře a rozhlédla se po zahradě. Od jezírka se ozvalo šplouchnutí, asi žába, a nad hlavami jim se skřehotáním přelétly dvě straky. „Grayi?“ obrátila se na něj.

„Musíme si promluvit,“ řekl Gray po odmlce, která kupodivu působila téměř příjemně, až se mu málem nechtělo rušit ticho zahrady hovorem.

„Nejspíš se tomu nevyhneme,“ povzdechla si Gabrielle. „Tím se zhostíte povinnosti vůči mé tetičce a budete se moct vrátit do Anglie. Doufám, že máte v Portugalsku ještě něco dalšího na práci, protože na to, aby si sem člověk přijel jenom *promluvit*, je to přece jen daleko.“

„Moje návštěva nicméně jiný účel nemá.“ Zmíněný rozhovor však ve skutečnosti nebyl jediným Grayovým úkolem. Měl po něm následovat odvoz mladé dámy do Anglie, což se však teď jevilo desetkrát obtížnější, než si až dosud představoval. „Možná bych si mohl obstarat zásobu portského do svých sklepů, když už jsem tady.“

„No ovšem,“ souhlasila Gabrielle. Obrátila se k němu a krásné hnědé oči, do té doby hledící poněkud posměšně, se jí rozzářily. Grayovi se konečně podařilo získat si její plnou pozornost. Náhle ožila, jako by se jí do žil vlila nová energie. „Co vám v danou chvíli můžeme nabídnout?“ zajímala se. „Chybí vám snad mladá vína, která byste si uložil a nechal hezky dozrát, nebo vám dochází víno, které by se dalo pít hned? Nebo byste chtěl případně investovat do zajímavých starých ročníků? Můžu vám udělat

cenu, přirozeně ale nejspíš budete chtít něco ochutnat a porozhlédnout se, co je k mání jinde.“

Slečna Frostová se odmlčela, nejspíš aby si v hlavě něco propočítala. „Jak dlouho se zdržíte? Samozřejmě bych vás mohla vzít do Factory Housu, seznámit vás s pár lidmi a pak vám ukázat ta nejlepší vinařství – což nemusejí nutně být ta největší nebo nejznámější.“

„Do Factory Housu? To je nějaký klub, ne? Několikrát jsem tam byl na večeri, když jsme znovu obsadili Porto.“

„Scházejí se tam pěstitelé z Anglie a Skotska s majiteli místních vinařství a dodavateli. Je to něco mezi klubem, zázemím pro obchodování a vzájemně podpůrnou společností, řekla bych.“

„Vy ale nejste členkou, že? Jste přece žena.“

Gabrielle rázně vstala, takže se v tu chvíli musel postavit i Gray. Ačkoli byla slečna Frostová menší než on, dokázala se na něj dívat svrchu. „Tohle –“ prohlásila a širokým gestem ukázala na zahradu, dům i terasu zvedající se nad ním, „je vinařství Quinta do Falcão. Vybuodoval je rod Frostových, patří mezi největší v kraji a já jsem jeho majitelkou. Musela bych se dopustit mnohem většího prohřešku, než je skutečnost, že nemám penis, nebo být v podezření, že jsem volných mravů, aby mi byl odepřen přístup do Factory Housu.“

Gray se dvakrát dlouze a zhluboka nadechl. V životě přestál střety s francouzským jezdeckem i řev velících důstojníků. Nehodlal se nechat rozcupovat mladou dámou, která bez uzardění říkala nahlas slovo *penis* a otevřeně přiznávala, že měla milence.

„Kromě toho je tu otázka peněz,“ pokračovala

zmíněná dáma s náznakem úsměvu. „Portská vína se míchají. Nevznikají tak jako burgundské nebo Bordeaux. Spolupracujeme, svá vlastní vína vytváříme ve spolupráci s ostatními. Nikdo nemá zájem zne přátelit si Gabrielle Frostovou z vinařství Quinta do Falcão.“

„Chápu. Je to obchodní záležitost a v sázce je zisk.“ Dokonce i Grayovi zněla jeho slova škrobeně. Připadal si jako nabubřelý a rýpavý nezasvěcenec. Nechápal, jak je možné, že v jednání se slečnou Frostovou nedokáže nalézt pevnou půdu pod nohama. Bylo mu osmadvacet a věděl, že ona je o tři roky mladší. Měl titul hraběte, býval plukovníkem, avšak navzdory všem svým zkušenostem netušil, jak ji zvládnout.

V jeho manželství rozhodně nevládl klid a mír, ale Portia, když se jí něco nelíbilo, trucovala a fňukala, jak to tak ženy dělávají. Nebránila se ostrými slovy a naprostým přehlížením toho, co se sluší. Zároveň si ale Gray musel s trpkostí připomenout, že on sám si v manželství nevedl nejlépe a že ženské duši vůbec nerozumí.

„Ano, máte pravdu, to je podnikání,“ souhlasila teď Gabrielle s až přehnanou laskavostí. „Je to špinavá záležitost, při níž ovšem vytváříme něco báječného, co si vy aristokraté může vychutnat a zároveň námi pohrdat, i když za to platíte svými zděděnými penězi. Jsem podnikatelka, *můj pane*, stejně jako krejčí, co šije skvostné obleky, které vám tak skvěle padnou na tělo, švec, který vytvaruje holínky jako ulité na vaše lýtka, nebo zbrojář, jehož zbraň vám přesně padne do ruky.“

„Hodláte vyjmenovávat ještě další části mužského těla, slečno Frostová?“ otázal se Gray tónem, o němž

doufal, že bude znít káravě, který však nakonec vyzněl zase jen nabubřele, jak si s podrážděním musel přiznat.

„Ušetřím vás rozpaků a vynechám kalhoty, pane,“ ujistila ho Gabrielle a významně se zahleděla na ty jeho.

Gray se v duchu modlil, aby se nečervenal. Už si ani nevzpomínal, kdy se mu něco takového stalo naposledy – snad před deseti lety? Rozhodl se vrátit úder. „Vy sama jste ze šlechtického rodu, slečno Frostová, takže se nemáte co vysmívat mému titulu.“

„Já se nevysmívám vašemu titulu, Grayi, ale tomu, jak nesmyslné je opovrhovat obchodem, průmyslem a vytvářením bohatství.“ Najednou se usmála, až Grayovi uvízl dech v hrudi. „Doufám, že se mnou povečeříte a ochutnáte naše portské.“

Než Gray stačil odpovědět, byla pryč. Vzdalovala se rychlým krokem, jen za ní sukně šustily. Bylo to štěstí, protože Grayovi došlo, že moc nechybělo, a byl by sklonil hlavu a na ty její plné, posměšně se usmávající červené rty ji políbil.

„Zatraceně.“ Gray se zase posadil, aby měl na kleň větší pohodlí. Nechápal, co to do něj vjelo, když tedy nepočítal chtíč, šílenství a jakousi mozkovou horečku. Gabrielle Frostová se znepokojivě nepodobala žádné jiné ženě, jakou kdy poznal, a to zahrnovalo i pár hezky nezkrotných a oslnivých vdov. Byla nezávislá, prostořeká, necudná a úchvatná. Pro muže, který plánoval rychlý návrat ke svým vlastním záležitostem, představovala jistou obtíž, protože si neuměl představit, jak jinak by ji mohl dostat z jejího milovaného vinařství než únosem.

Gray čekal, že najde osamělou mladou ženu

bojující o přežití a klesající pod tíhou svého dědictví, která bude vděčná, že se může vrátit do londýnského přepychu a lesku plesové sezóny. Gabrielle Frostová však působila zdravě, byla plná života, očividně se jí dařilo a byla nezločná. Nebylo to žádné plaché neviňátko, ale světaznalá žena, neskonale pyšná na výsledky své práce.

Gray ji tu ale nemohl nechat, nebo alespoň dokud se ji nepokusí přesvědčit, aby udělala, co je správné. Slíbil své kmotře, že se vynasnaží přivést Gabrielle zpátky do Anglie, a nemohl daný slib porušit, pokud k tomu nebude mít pádný důvod. A žádný takový důvod Gray neviděl, narážel pouze na zatvrzele odmítavý postoj mladé dámy. Gabrielle byla mladá a neprovdaná Angličanka z dobré rodiny a správně měla být v Anglii pod ochranou své tety, dokud se pro ni nenajde vhodný manžel. Graye napadla neveselá myšlenka, že asi začíná tušit, proč ji nepožádal o ruku žádný z místních džentlmenů.

Zcela se zkompromitovala tím svým milencem, pokud o něm ovšem nelhala ve snaze šokovat Graye natolik, aby odjel bez ní a nechal ji osudu jako ztracený případ. Pak by ale nebylo jasné, komu patří náhrobek na hřbitově. Snad příteli? Muži, jehož milovala počestnou láskou?

Gray se opřel o kamenné opěradlo a pokusil se na problém podívat z vojenského hlediska. Kdyby byla slečna Frostová nepřítel opevněný v nějaké pevnosti, jak by ji dostal ven? Vyhladověl by ji? Útočil by na opevnění, dokud by se někde neobjevila puklina, a pak vtrhl dovnitř? Použil by diplomatické prostředky a vyjednal její kapitulaci?

Nemohl sedět měsíce na jejím prahu, dokud ji